

ИЛИЯН ИВАНОВ
ПРОИЗШЕСТВИЕ БЕЗ
ОСОБЕНА ВАЖНОСТ

chitanka.info

1.

Драга редакция,

Натоварен съм от ръководството на нашия Институт за приложна история да отговоря на вашето писмо във връзка с публикуваното в брой 153 от 12.VIII.3102 година, а именно изчезването на шестгодишния Марин Добрев и неговото откриване от сътрудниците на нашия институт в Архайската ера.

2.

Дотук добре.

Но какво всъщност се беше случило и какво трябва да напиша?

Историята започна така. Бяхме у кандидата на биологическите науки Борис Рачев и обсъждахме неговия последен експеримент, с който той се готвеше да премахне пред научната си степен думичката кандидат. Умувахме почти цялата вечер тримата приятели, завършили Софийския университет и имали дори удоволствието да учат в центъра на старата София. Борис беше успял да стигне назад във времето до Архая. Ние с Васил пътувахме във времето, за да събираме песни и грънци, а Борис специализираше в катедрата по биология на нашия институт и искаше да състави пълна хронология на възникването и развитието на живота. Още повече че човечеството беше прелетяло милиарди светлинни години, беше посетило милиони планети, но никъде не беше срещнало никаква, макар и микроскопична форма на органична материя. Близките планети беше заселило „по свой образ и подобие“, но за далечните това беше трудно. Не беше ли по-лесно там изкуствено да се създаде процес, подобен на земната еволюция? А за еволюцията не се знаеше нищо повече или малко повече от това, което бяха написали през далечния двадесети век. И ето — нашите кибернетици и техници бяха изпратили Борис в далечния Архай да види как се е зародил животът и... там нямаше нищо друго освен кристално чиста затоплена вода и тук-там някое скално парченце, стърчащо над нея. Облаци, слънце...

Въобще всичко както трябваше да бъде, но нито една коацерватна капка. Разбира се, с това си наблюдение Борис Рачев не се задоволи. Реши да отскочи само сто — сто и петдесет години напред и... чудо! Земята гъмжеше от какви ли не зверове и животни. За този някакъв си век — век и половина беше се извършила такава еволюция, каквато ние сме учили, че трябва да стане за стотици хиляди (че и повече) години. Откъде се бе появил животът? Не органичната

материя, а именно животът. Дори разумът. Това беше въпросът, който бистрихме цяла вечер.

Точно тогава Васил пусна радиото и чухме нещо наистина странно и удивително за нашето време. От вчера следобед всички земни служби, междупланетни кораби, трансгалактически лайнери кръстосваха цялата позната на човечеството Вселена и търсеха шестгодишния Марин Добрев, изчезнал безследно. Вече десетки векове не изчезваха безследно дори междупланетни кораби, а изчезналите биваха откривани по разни планети и черни дупки. А камо ли да изчезне човек — и то на старата Земя. Заслушахме се внимателно в съобщението. Детето излязло сутринта да си поиграе със своя биоконструктор. (Една новост на Центъра за детски играчки, с която малчуганите си конструираха разни котки, кученца, зайци. Играеха си с тях по парковете, след това ги разпадаха отново на съставните им части: разните му аминокиселини, белтъци, мазнини, че и на по-съставни — не съм специалист в тази област, — поставяха ги във флакони, нареждаха ги в кутийка, която носеха под мишница.) Та той същият малчуган взел своята кутийка и отишъл да си играе в Ловния парк. За последен път бил видян от една комшийка да тича подир някаква котка покрай задната страна на нашия институт, който се намира в самия парк. Тримата оживено заспорихме и заобсъждахме какво ли може да се е случило и най-вече как ли се е случило, като се има предвид, че на Земята животът отдавна беше като под похлупак.

— Ако това дете не е открило метода на аниhilацията, то сигурно въобще не е в нашето време — каза с шеговит тон Васил. Борис обаче го погледна удивен, учуден, та дори и уплашен.

— Ти знаеш ли, че то всъщност е играло около нашия институт?

— Е, и? Нали съобщиха, че дори е гонило котката си около сградата?

— А ти знаеш ли какво животно е котката?

— Като малка сестра ми имаше котка. Едно досадно животно, което се пъхаше навсякъде.

— Точно така! Навсякъде! Ами ако се е шмугнала в института?

— По челото му беше избила студена пот.

— Е кажи най-после за какво мислиш!

— Вчера, когато си тръгнахме, моята капсула, с която летях до Архая, липсваше в клетката. А циферблатът показваше, че тя е 4

милиарда години назад в миналото. Помислих, че някой от техниците е заминал да прави опити с апаратурата. Все пак това беше първото пътуване толкова назад и съответно върху метода все още се работи.

И тримата млъкнахме. Мислехме едно и също. Техниците настройваха капсулите, зареждаха ги с храна, съоръжения и въобще с всичко необходимо, а ние, учените, само влизахме, натискахме един голям червен бутон и се озовавахме там, където трябваше. Аз станах и посегнах към телефона, но Васил ми хвана ръката.

— И ние мислим същото. Всички мислим същото. Но как е възможно този малчуган да влезе в капсулата?

— Подир котката! — възкликна Борис. — Това животно би могло да намери някоя дупка, да се вмъкне в сградата и оттам — в капсулата. А малчуганът — подир нея. А оттам колко е за едно дете да натисне голямото червено копче и да види какво ще стане.

— Тогава непременно трябва да съобщим и да разкажем за случилото се.

— Не. Ще се вдигне голям шум. Ако се обадим, това значи утре всички всекидневници да пишат за института на първа страница. Ще поставят около него стена от апарати, охранявайки го като някоя радиоактивна планета от туристи. Ще заприличаме на тези от двадесетия век, които непременно смятали за свой дълг да държат всяко откритие в строга секретност.

— Да, но благодарение на това, че нашите врати са винаги широко отворени, може този малчуган да се е намърдал в капсулата.

— Слушайте. А не може ли сами да проверим какво е станало и дали този юнак наистина е в Архая — предложи Васил. — Всяка капсула има дубликат за случай на авария. Може сега да отскочим и до началото на работното време ще се върнем. Ако няма нищо — няма. А ако го намерим, ще му мислим.

Тримата бързо отидохме до института. Напъхахме се във втората капсула (междувременно първата продължаваше да си е там — в Архая).

Натиснахме бутона, усетихме лекото тупване, отворихме люка и — ето ни на едно островче сред първичния океан. На няколко метра от нас беше първата капсула. Значи, трябваше да има и хора. Но ето срещу нас идват най-различни твари — живи твари, които сме

виждали в учебника по палеозоология. Наоколо има представители на палеоботаниката. Борис гледа всичко това с удивление.

— Но миналата седмица тук нямаше нищо!

Заобиколихме първата капсула и на земята видяхме оня същия малчуган с късите панталонки, когото показваха по телевизията, седнал и бърка нещо в своята играчка. Същата, с която беше изчезнал. Затичахме към него. Детето се обърна към нас, погледна ни и се усмихна.

— Ще ме заведете ли вкъщи? Аз си играех, после Маца се напъха в това нещо — то посочи с пръстче капсулата — и изведнъж се оказах в тази гола градинка. А наоколо — само вода. Първо ми беше интересно и започнах да си играя, но после ми стана скучно сам. Пък не знам как да си отида вкъщи. Добре, че дойдохте вие.

— Хайде, моето момче, влизай в това нещо и да вървим вкъщи — засмя се Васил.

— Само да си взема играта. — И то започна да подрежда разни шишенца и стъкленички.

— Остави я сега. Още днес ние с тези чичковци ще ти вземем нова от Центъра за играчки.

— Добре тогава. Ама нека да си взема довиждане поне с Васка.

— Кой е този Васка? Още някой ли има с тебе?

— Не! Това е маймунката от моя конструктор. На задните крака ѝ направих като моите ходила, за да можем да си играем заедно. Иначе той все по дърветата се качваше. А! Ето го и него!

Срещу нас вървеше нашият далечен прародител, нарисуван точно такъв още от Герасимов през двадесетия век.

— Ти къде го срещна този Васка?

— Никъде! Аз го направих. Както и тия всичките работи аз сам ги направих с моя конструктор...

3.

Писмото до редакцията написах и човечеството може да бъде спокойно за своята еволюция. Но нашият шеф никога няма да разбере защо Борис Рачев, най-надеждният млад биолог във Вселената, се отказва категорично да изяснява произхода на живота.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 52/1984 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.